

Gener del 1.962

Ap.Nal. # 14.81

Bogotà.Rep. Colòmbia.



"Afirmo la meva profunda catalanitat, afirmo que sóc partidari d'una major llibertat política, d'una autèntica llibertat cultural i dels Drets Naturals de Catalunya...."

(Paraules del Dr.Jordi Pujol, en el Consell de Guerra).

- - - - -

Recordant a Kennedy. -

Extractes del missatge a Stevenson, Delegat General dels EE.UU. a les Nacions Unides :

"Però, de cap de les maneres no podem silenciar el nostre acord, complet, amb el "New York Times", quan afirma que els nord-americans hauríem d'haver après, de fa molt, la lliçó de què les dictadures obren el camí al comunisme . Nosaltres gosem declarar que el Departament d'Estat ha estat, fins ara, el seu aliat més poderós a Espanya".

"Quina mena de sentit té que els EE.UU. proclamïn i assegurin, en tota oportunitat, que estan a favor de l'auto-determinació dels pobles i que són els capdavanters dels drets humans i de les llibertats cíviques, si protegeixen i sostenen obertament i descaradament al dictador d'Espanya?".

"El President Kennedy en el seu missatge inaugural, brillant, deia als ciutadans del món : - "Pregunteu, no què cosa els EE.UU. poden fer per a vosaltres, sino, què cosa, tots plegats, podem fer per a la llibertat de l'home".

" A més, el restabliment d'aquests drets ( llibertat política i drets humans ) estaria a to amb els principis sostinguts pel President Kennedy".

"L'actual règim no podrà subsistir indefinidament ( a Espanya ). Si les potències occidentals i en particular els EE.UU. no col.laboren amb urgència a l'instauració d'un govern democràtic a la Península, és possible que els homes de bona voluntat fracassem en el nostre afany i que ara, o a la llarga, esclati a Espanya una revolució incontrolable".

I, segueixen un sens fi de consideracions més, totes elles raonades i acceptables, plenament.

Signen:

Dr. Claudio Sánchez Albornoz  
Delegat del govern de la Rep.Esp.

Dr. Joan Cuatrecases, Delegat  
General del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Dr. Pedro de Basaldúa  
Delegat del Govern Basc

Dr. Josep Santaló, Delegat Especial  
del President de la Generalitat de Catalunya.



Lluís Nicolau d'Olwer. - Amb dol sincer, donem a conèixer la nova, sense cap mena de detall, del traspàs d'aquest bon català, home de lletres, excel·lent i pulcre escriptor.

Fou sempre fidel a la Pàtria Catalana i en tot moment, va defensar amb noblesa, la causa de la Llibertat i de la Justícia.

Sabem que darrerament vivia a Mèxic i que sempre va actuar, en qualsevol ocasió i moment, pensant en Catalunya i en català. Reposi en Pau.

-----

D'un diari del 20 d'agost 1961, de Barcelona, Retallem :

"El 18 de Julio último fracasó un acto de sabotaje en la línea Ferrea Bilbao-San Sebastián" .- "Activistas de la llamada JUVENTUD VASCA intentaron hacer descarrilar un tren especial de ex-combatientes".

i fins diuen : " Este mismo grupo que el 18 de Julio último atentó contra la vida de los ex-combatientes guipuzcoanos es también el que el mismo día quemó dos banderas nacionales en la forma y ocasión poco gallardas que parece ser la habitual de estos resentidos elementos que compatibilizan la religiosidad externa con actos que, como el comentado, repugnan a cualquier conciencia honrada". Cifra.

Aquest BUTLLETÍ, vol fer veure, solament, que el retard en les informacions també és patrimoni dels diaris de la Península.

I de la publicació "GUDARI", de Catacas, No. 6. Octubre 1961, També retallem :

Jaungoikoaren aurrean apalik  
Euzko-lur gañean zutunik,

Asabearen gomutaz  
Gernikako zuaizpean,

Nere agindua ondo betetzia  
Zin dagit

Ante Dios humillado  
En pie sobre la tierra vasca

Con el recuerdo de los años  
Bajo el árbol de Guernica

J u r o  
Cumplir fielmente mi mandato.

Con estas palabras, pronunciadas hace 25 años, Aguirre, el Lendakari - soldado, entrana eb el capítulo más heroico de nuestra Historia. El día en que Euzkadi sea libre, el pueblo vasco elegirá al Lendakari de la Paz. Hasta entonces, con la mirada fija en las tumbas de todos los que murieron por la Libertad, el mensaje de la Juventud Vasca, es éste: SEGUIMOS EN GUERRA ! "

-----

Martínez Barrios. - Els funerals civils d'aquest personatge, president provisional de la República Espanyola, a l'exili, tingueren lloc el dia 4 de gener, havent ell mort, a París, el 31 de desembre 1961. A l'enterrament hi va assistir, el President del Govern de la Generalitat de Catalunya, Josep Tarradellas, el del govern d'Euzkadi, Leizaola i diversos ambaixadors.

La cerimònia fou a Saint Germain en Laye i en nom del govern republicà espanyol, va parlar el general Emilio Herrera. -

-----



El bacallà i el "bel canto" ;reclam oportú.- (D'anècdotes d'En Francesc Rajols).-

Un bacallaner important del barri de Santa Caterina, tenia un fill amb gran vocació de tenor i el pare, entusiasmada, li pagava tots els estudis. El crític musical Rafael Moragues, consultat pel pare, va animar el xicot a seguir endavant.

Un dia el bacallaner es va decidir a reformar l'establiment, amb la pretensió de donar-li un aspecte notable.

- Quin títol li sembla que hi podríem posar perquè cridés l'atenció ?

Va preguntar a En Moragues.

- Home! respongué el crític - tractant-se d'un pare que té un fill tenor, jo crec que es podria titular "Bacallaneria Rusticana". -

-----  
"Excelentísimo Señor José María de Sagarra y de Castellarnau".- Amb la creu d'"Alfonso X El Sabio" a coll-i-bè, hem vist la seva fotografia ; entre la d'ara i la d'abans, hi ha la mateixa diferència que es troba en la seva ideologia, de quan era poeta c a t a l à i de quan ens va fer conèixer les seves vel.leitats monàrquico-espanyoles.

Curiós: La seva obra poètica, vital, forta, d'art, la que li dona llum i nom, és fins al 1936 ; després, vacil.la i es posa a escriure en castellà i es manifesta pro-espanyol i pro-règim imperant. És poeta de decadència i de "La Ferida Lluminosa", escrita de cara als "manus-militaris" que manen, com escrita per un "lambón" i és la que trobem que val més.

La veu de la Pàtria - en referència històrica i de mite - i de la raça hi havia l'alè per escriure una obra tan gran com "El Comte Arnau" i d'aquest meravellós poema en endecasíl.labs.... ara no se'n parla!! tenen por d'un argument idealitzat i cru ; l'esperit carrincló, tufejant i "rescolomit" com deia aquell, no permet avui en dia ni anomenar una obra tan enaltidora per a les lletres catalanes.

No es fa, ara, l'elogi de la poesia de platja i marinera, dels primers temps, de quan es deia i signava, Josep Maria, precisament per això mateix. I parlen, els carcamals d'ara, amb elogi, del que pensava fer, de l'obra que deixa escrita en castellà, de la seva actuació al "Sindicato de Autores de España" i de la creu, de la gran creu que li encolomaren amb consentiment propi d'"Alfonso X El Sabio".

L'enterrament va tenir lloc el passat 29 de setembre; hi assistiren - segons testimonis presencials que ens ho han contat, doncs els diaris ni en gosaren publicar fotografies - encara no tres-centes persones, entre les quals, segons és costum de ressenyar allà " el Jefe provincial del movimiento" el capità general, el governador, el Delegat d'Hisenda, el Ministre Gual-Villalbí, el Jefe del Distrito Naval de Levante, el Arzobispo-Obispo Modrego, etc.,

Diuen que la "cruz" li ha representat la mort en tots sentits. -

-----  
Un argentí admirador de Wagner. - Uns argentins van ser obsequiats pel Consolat del seu país, Sopar i Liceu. Al Liceu feien Sigfrid i els invitats van entrar al teatre al segon acte, que és quan surt el drac. Un dels argentins, a causa dels vapors de la digestió, es va adormir. Tot de cop, un forte de l'orquestra wagneriana el va desvetllar i en veure el drac en escena va exclamar:

- "Carajo, un caimán ! "

I es va tornar a dormir. -



D'un capellà de Crist i català.

Els que habitualment llegim els diaris de Colòmbia, recordem haver-hi trobat una nota on es parlava d'uns "anarquistes" que a Montjuic, havien atacat fortament a un sacerdot, al punt d'arrancar-li, salvatgement, la llengua .....

El temps - i els bons amics informadors - ens ho han posat en clar : El sacerdot que tenia cura, voluntàriament, de fer labor social cristiana, en aquells barracots, fou enganyat telefònicament i va acudir, a tota pressa, per tal d'atendre a algú que l'estaria necessitant i, segons va poder arribar a manifestar més tard, foren uns "falangistas" els autors de tanta brutalitat.

Aguantaren la culpa els uns, quan en realitat aquesta no ha estat mai la seva forma d'obrar. Eren "els altres" , aquells a qui coïa que un capellà, en català, divulgues, pràcticament, la Doctrina de Crist, ( no aquella, precisament, de predicar la resignació als pobres i exhortar els rics a la generositat ) sinó la de reivindicar els drets legítims que pertocuen a tot ésser humà, drets plenament negats en el nostre país...

El règim està podrit, a desgrat de les Waltes gerarquies eclesiàstiques que encara porten sota tàlem al cap, del govern i "amo" ! .....

-----  
Joan Marí Guasch ( 1878 - 1961 ) mort a Barcelona.

Gran poeta català, cantaire dels Pirineus, aimant de la muntanya !  
La seva obra era coneguda, i ben estimada i.... molt bona !! Vegem-ne  
quelcom :

F e n t - s e f o s c

Sóc al mig d'un gran ras  
i és molt lluny la ramada,  
i si no forço el pas  
hauré de dormí al ras.  
La tarda cau, morada.

Com deu riure, la nit estelada !

De la vall del Fresser  
amarada de molsa,  
com de dintre d'un gran encenser,  
puja el fum blau, la calitja dolça  
de cap al tard.

S'omplen de misteri les muntanyes  
i es desclou frescament l'estelada.

Ja ne traspasat el ras,  
ja sento la ramada,  
no forço tant el pas.....  
Que trist que és, el gran ras!....

- Eii.....- em crida el pastor,  
tot aixecant els braços  
en mig de la foscor.....

-Ei!.....ei!.....ei!....repeteix la muntanya....  
L'olla bull a dintre la cabanya....

---



J. G I M E N O - N A V A R R O

Volem donar a conèixer una poesia, escaient en aquest Any Nou, de l'amic que va morir, fa escassos anys i que va deixar una obra poc divulgada :

A N Y N O U

? Per quin senderó fugia  
per quin secret vuarany,  
tot sol i trist, l'últim dia,  
ai, l'últim dia de l'any ?

? Per quin camí feia via,  
tot sol i trist,  
que no l'he vist quan fugia,  
que no l'he vist ?

Bandoler de somnis d'or,  
m'ha robat somni i recança  
i la mica d'esperança  
que es duu amagadeta al cor.

! Ah, bandoler bell i estrany  
d'una estranya melodia  
que s'escolta amb alegria  
fins l'últim dia de l'any!

? Què n'has fet de les timbales  
i de l'arc deï violí ?

? Per quin camí duus les ales,  
per quin camí ?

Adéu-siau, l'últim dia ....  
Adéu, el tendríssim jou .....

.....

( Pel camí per on fugia,  
tot sol i alegre, venia  
el bandoler de l'Any Nou) .

F U G I R

Vull ser bo. L'ànima, tendra,  
té la innocència del lli.  
Si pogués, però, desprendre  
aquest esguard íntim, fi,  
que em mira, i no puc comprendre,  
Senyocr, perquè em mira així....  
!Ai, bondat i ànima tendra,  
si pogués fugir de mi !